

רע"פ 7852/14 - עטא אבו סארחן נ' מדינת ישראל

רע"פ 7852/14 - עטא אבו סארחן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 7852/14

עטא אבו סארחן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[01.12.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.10.2014, בעפ"ת 47040-04-14, שניתן

על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש - עו"ד ניר שוקר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 47040-04-14, מיום 5.10.2014, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 3142-04-12, מיום 10.11.2013.

רקע והליכים קודמים

2. כתב האישום שהוגש בעניינו של המבקש, מייחס לו נהיגה ברכב ללא רישיון מתאים בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). בהכרעת דין, מיום 9.2.2014, דחה בית המשפט את טענת ההגנה של המבקש, לפיה מדובר בטעות בזיהוי או באדם אחר שהתחזה אליו. לפיכך, הורשע המבקש בעבירה שיוחסה לו. ביום 19.3.2014, נגזר דינו של המבקש, והושתו עליו העונשים הבאים: 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; 20 חודשים פסילת רישיון נהיגה; 5 חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים; והתחייבות על סך 10,000 ש"ח. במסגרת גזר הדין, הדגיש בית המשפט את חומרת העבירה בה הורשע המבקש, אשר נהג ברכב הסעות והסיע עשרה נוסעים, ללא רישיון מתאים, ובכך גרם סכנה ממשית לחיי הנוסעים וליתר עוברי הדרך, בפרט מאחר שמעורבותו בתאונת דרכים היא שהובילה להגשת כתב האישום. לקולה, נתן בית המשפט את דעתו לגילו של המבקש ולמצבו הבריאותי.

3. על הכרעת הדין ועל גזר הדין הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בפתח הדיון בערעור, ביקש בא-כוחו של המבקש, שלא ייצג אותו בפני בית המשפט לתעבורה, לטעון כי בניגוד לאמור בכתב האישום, המבקש נהג באוטובוס זעיר פרטי ולא באוטובוס זעיר ציבורי. בית המשפט המחוזי הבהיר לבא-כוחו של המבקש את הקושי בהעלאת קו הגנה חדש ובהגשת ראיות חדשות בשלב הערעור, ובא-כוח המבקש מיקד את טענותיו לעניין העונש בלבד. בפסק דין מיום 5.10.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, לאחר שנקבע כי בית המשפט לתעבורה שקל את מכלול שיקולי הענישה הרלוונטיים, והודגש כי נוכח עברו התעבורתי העשיר של המבקש, מדובר ב"עבריו תעבורה סדרתי".
- הבקשה לרשות ערעור
4. בבקשה שלפניי, נטענו על-ידי המבקש שתי טענות מרכזיות: האחת, כי בכתב האישום נפלה טעות, והמבקש נהג באוטובוס זעיר פרטי (קוד רכב 460), בהתאם לרישיון שהיה בידו באותה עת (רישיון B). לשיטתו של המבקש, נסיבות המקרה מצדיקות התערבות בקביעות עובדתיות של הערכאות הקודמות, חרף הנטייה של ערכאת הערעור שלא להתערב בקביעות מעין אלה, על מנת למנוע עיוות דין כלפי המבקש. הטענה השניה היא, כי העונש שהושת על המבקש חורג "חריגה של ממש" לחומרה, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.
- דיון והכרעה
5. הלכה מושרשת היא, כי לא על נקלה ייעתר בית משפט זה לבקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי", ורשות ערעור תינתן רק במקרים אשר מעוררים סוגיה משפטית כבדת משקל אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7005/14 דגן נ' מדינת ישראל (30.11.2014); רע"פ 5809/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.11.2014)). עניינו של המבקש אינו נכנס בגדר מקרים אלה, ולפיכך דין הבקשה להידחות.
6. בבית המשפט לתעבורה, צומצמה יריעת המחלוקת בין הצדדים, וההליך כולו נסוב סביב הטענה, כי המבקש איננו האדם שנתפס נוהג ברכב. בשלב הערעור, לאחר שייצוגו של המבקש הוחלף, נשמעה לראשונה הטענה, כי המבקש נהג ברכב אשר הגדרתו היא "אוטובוס זעיר פרטי". על פי פרוטוקול הדיון, לאחר שבית המשפט המחוזי הבהיר לבא-כוחו של המבקש את הקושי הנעוץ בהעלאת טענות מעין זו, השיב בא-כוח המבקש: "לאחר שאני שומע את בית המשפט, שאין מקום להגיש ראיות חדשות שלא היו בבית משפט קמא, אני מבקש לטעון לעונש בלבד". בנסיבות אלה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי לא עסק כלל בערעור על הכרעת הדין, ואין מקום לאפשר למבקש להשיג על הכרעת הדין, במסגרת ההליך הנוכחי. מכל מקום, לא עלה בידי המבקש להתגבר על המשוכה העומדת בפניו בבואו להציג קו הגנה חדש, שונה בתכלית מזה שנטען על ידו בערכאה הדיונית (רע"פ 6952/07 רפאילוב נ' מדינת ישראל, בפסקאות 20-22 (28.6.2010)), וגם טענותיו של המבקש לגופה, איננה מבוססת די צרכה. מפסק דינו של בית המשפט לתעבורה עולה, כי המבקש נהג באוטובוס הזעיר כ"רכב הסעות", ודברים דומים נאמרו על-ידי המבקש עצמו בשעה שנעצר. על פי סעיף 1 לפקודת התעבורה, "אוטובוס ציבורי" הוא "רכב ציבורי שהוא אוטובוס", ו"רכב ציבורי" מוגדר "רכב המשמש, או המיועד לשמש, להסעת נוסעים בשכר". בנסיבות אלה, וכמובן מבלי לקבוע מסמרות בדבר, טענותיו של המבקש כי הוא נהג ב"אוטובוס זעיר פרטי", מעוררת קושי. בנוסף, קשה להניח כי המבקש נהג ברכב כדין, ובחר להכחיש זאת לחלוטין בפני בית המשפט לתעבורה.
7. גם טענותיו של המבקש לעניין העונש שהושת עליו, אינן מגלות כל עילה להתערבות. הערכאות הקודמות נתנו את דעתן למכלול השיקולים הצריכים לעניין, בנסיבות המקרה, וחרף טענותיו של המבקש, גזר הדין איננו מבטא סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה במקרים דומים (השוו רע"פ 4236/13 בן חיון נ' מדינת ישראל (3.11.2013); רע"פ 2335/06 בדווי נ' מדינת ישראל (14.5.2006)).
8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת.
- ניתנה היום, ט' בכסלו התשע"ה (1.12.2014).